

නම් බංගලාවේ මහ හේට්ටුව ඉදිරියේ වානනය නවතන සුනන්ද හමුව හැද කරයි. රාත්‍රියේ නිහඬතාව මැද ඒ හඬ බොහෝ ඇතට පැතිර යයි. විදුලි පතන් නිවා ඇති මන්ත්‍රී බංගලාවේ නිදහස්වනද ඒ බේදය ඇසෙන්නට ඇති බවට සැකයක් නැත.

නිදි හැට කඩමින් මුර කුටියේ සිට පිටතට එන පොලිය හටයා සුනන්ද හොනදුනයි. සමහර විට පොලිය සිට ඇසුරින් මාරු වී ආ කොස්තාපල්වරකු විය හැකිය.

වානනයේ දකුණු පසින් පැමිණෙන පොලිය හටයා රිය තුළට එබී බලයි. අවේලාවේ පැමිණා කරදර කරන මේ අමුත්තා පිළිබඳ ඔහුගේ සිතේ ඇත්තේ අප්‍රසාදයයි.

"ඇයි මොකද..?" ඔහු අසන්නේ කිසිදු හරු සැරවක් නැතිව ය. ඔහු ආ ඇති විදුලි පන්දමේ ආලෝකය වැරදි ඇත්තේ සුනන්දගේ මුහුණ මතට ය.

"මට රණාසිංහ මහත්තය මුණ ගැහෙන්න ඕනෙ.." විදුලි පන්දමේ ආලෝකයෙන් දැස් ගලවා ගන්නට එසුණු ආට මුවා වි රියැදුරු අසුණේ වාඩි ව සිටින තරුණයා ගේ කටහඬ පොලිය හටයා බලාපොරොත්තු නොවූ තරම් දැඩි ය. ඇණ කිරීමක් සේ ය.

"මේ වේලාවේ මන්ත්‍රීතුමා මුණ ගැහෙන්න බැහැ.. මුණ ගැහෙන්න ඕනෙ නොහැකිවුණේ උදේ එනවා" පොලිය හටයා කියන්නේ ආපසු මුර තුඩුව දෙසට යන්නට හරහන අතර ය. තමා ගේ වදන් අසන්නට තරුණයා ගේ මුඛේ හැඟුණ අවිඥා සහගත සිතාව ඔහුට තේරුම් ගත නොහැකි ය.

"රාළාමි.. රණාසිංහ මහත්තයට කෝල් එකක් අරගෙන කියනවා සුනන්ද ඇතින් ඉන්නවා කියලා.."

පොලිය හටයා ආහු හැරෙන්නේ කෝපයෙනි. උදසන පිත්තට අසුම්ම කියා දෝ මුහු තදින් කිව්වුණේ පිටතරයි.

"තමුසෙ හෙවෙයි.... දෙයියන්ගාත්තේ ආවට මේ වේලාවේ ඇතුළට යවන්න බැ.. තේරුණා ද...?" උස් හසින් කෙරෙහි කතා බහ කියා දෝ මුර තුඩුවේ නිදිකිරීමින් සිටි අසන් පොලිය හටයා ද වානනය වෙත එයි. "... පවි නොදී යනවා ඕයි.. මේ යක්කු ගස් නගින වේලාවේ කරදර නොකර.. තමුසෙ දන්නවද දැන් වේලාවේ කියද කියලා..? දැන් යී එතන් පහු වේලා.."

සුනන්ද අත් ඔරවෙමින් දෙස බලයි. වේලාව ගැන කිසිදු නිතර්වක් නම් සිතේ නොවූ බව ඔහුට වැටහෙන්නේ පළමු වතාවට ය. අපීන් ඇරඹූ පසු ඔහු කෙලින්ම මන්ත්‍රී බංගලාවට ආවේ සිතේ ආවේගයට ය. අපේක්ෂා හංගන්නට හෝ වෙනසේ පරාජිත නැතිවීමක් හෝ සිත සැළ වී ඇත. රණාසිංහ ගමුම් මේ සියල්ල පැහැදිලි කරන සුනන්ද යයි දැඩිව සිතුවේ එනිසා ය.

වානනයක විදුලි ආලෝකය තවමත් සුනන්ද දෙස බලා සිටිනා පොලිය හටයාත් මත වැටෙයි. පැමිණි වානනය සුනන්දගේ රිය පිටුපසින් හැටපෙනයි.

"ලොකු පර්... පොලිය හටයෝ සිරුවෙන්න සිටි ආචාර කරනි. සුනන්ද පොලිය රියේ වම් පසින් බසින අතර ගලායා ගනියි. ඔහු සිය වානනයෙන් බැස පොලිය වානනය දෙසට යයි.

"සුනන්ද...?"

"මව් මහත්තයා.."

"මොකද මේ මහ යී...? කවදද කුටුරන් ආවේ..?"

"ඇද.. ඇද හටිය.."

"හදිසියෙ..?"

සුනන්ද අතර ඉදිරියේ හැටපෙනයි. තමාගෙන් පැනසක් ඇසූ බව හෝ කල්පනාවට නොගෙන තම ඔහු සිය රතු වර්ණ ඇසින් පොලිය නිලධාරියා දෙස බලයි.

"මහත්තයල අයේස ගැන මොනා හරි හොයා ගන්න ද?"

අනපේක්ෂිත ප්‍රශ්නය තමුඛේ පොලිය නිලධාරියා මොහොතකට නොඑ වෙයි. සුනන්ද ගේ දිලියෙන දැස් රියේ විදුලි ආලෝකයෙන් වඩාත් දීප්තිමත්ව ඔහුට පෙනෙයි. ඒ දැස් සැතපි ඇති ආවේගය පළපුරුදු නිලධාරියාට මනාව තේරුම් ගත හැකි ය.

"අපි උත්සාහ කරනවා.. අතර පතන් හසින් කියන්නේ අවට සිටින්නන්ට නැසෙන සේ ය. "... මේක හැම දේම අල්ලේ වුණා කාලයක්.. පැරලිවිලි වුණේ බෝලයක් වගේ.. අහක් මුලක් හොයාගන්න බැරෑරේ අපිත් පැරලිලි ඉන්නෙ.."

"මහත්තය මොනද මේක ගැන විතරනෙ..?"

අතර මොහොතක් නිහඬ වෙයි. තන්පර කීපයක කල්පනාවකින් පසු ඔහු සිය සුරත සුනන්ද ගේ උරුමය මත තබයි.

"මට තුමක් දේ නිතොනවා බං... පොලියකාරයෙක් හැටියට හෙවෙයි.. පුරවැසියෙක් හැටියට... මගේ නිතට නොයෙක් දේ නිතොනවා... ඒත් අපි දැනට ඒ කිසි දෙයක් කතා නොකර ඉමු... මේක පුළුල්වත් කන් කියෙන කාලයක්"

පටු මාවතේ ඇඳවෙන විදුලි පතන් කීපයේ මලානික ආලෝකය අදුර නසන්නට සමත් නොවී. සුනන්දගේ රියේ ආලෝකය මාවතට යොමු වන තෙක්ම නිවාස යාය ඒ අන්ධකාරයේ කල සඵලවත් වැසි තිබුණි. සෝමදාසයේ මාලු ලෙල්ල අසළ කොට්ටම්බා ගස යට නිඳා උන්

සුනන්ද අම්මා දෙස බලා සිතාසෙයි.

"මං යී පානෙ ගමං යන්න පටං ගන්නෙ අද රියෙක ද..?"

"ඒ කාලෙ හෙවෙයි දුං.. පෙරේදා යීත් වන්නට හමුදාවං පැන්න.."

"හමුදාවෙන්..?"

"ඒහෙම තමයි කොල්ලෙ නිතරනෙ.. සිවිල් ඉඳල කියෙන්නෙ.. කිසි අයට පෙලියෙ ගුණාසිංහම්ම අරගෙන ගියා.."

"කුණා..?"

"නම්.."

"ඒ මොකට ද..?"

"දෙයියො තමයි දන්නෙ.. කොටයෙක් කියල කවුරු හරි එකෙක් පෙස්සමක් ගතලෙ .. පහුන දවස් වල කෙල්ලො දෙන්නක් එහේ හැටිනිලා හිරියා.. උන් දෙන්න රට යන්නල ඇවිත් හිරියෙ.."

"ඒකා අපි පොඩි කාලෙ ඉඳලම මේ වන්නෙ හිරිය එකා.. කොටයෙක් හරි මොකක් හරි හා අපි දැනගන්න බිහෙනෙ.. ඉතිං දුං මොකද වෙලා කියෙන්නෙ..?"

"දන්නෙ.. ආරුචියක් ගැහැල.. ගෙහිවිල කෙනෙක් ගෙහිවිල තැනක් දන්න කෙනෙක් ගැහැල.. විනිති බස බැරීම තැන මන්ත්‍රීතුමාටත් කිව්වල.. පොලිය සිය දන්නෙක් ගැහැල.."

සුනන්ද දිග පුටුවේ වාඩි වී දැස් පියා ගනියි.

අදහස්

ජගත් ජේ එදිරිසිංහ ලියයි

"මේක මහා අපායක් වෙලා.. මේ මජර ක්‍රමේ වෙනස් කරන්න කාට හරි පුළුවන් වෙන්න බිහෙන.. ඒකට කවුද පෙරමුණ ගන්නෙ..? කාටද ඒක කරන්න බිහෙන..? පොඩ්ඩ විශ්ව විද්‍යාලෙ හිනින් එළියට බහින්නෙත් මේ ජරා වලටම තමයි අම්මෙ.. දවසක උන් හරි පෙරමුණ ගන්න බිහෙන මේකට.." පුටුවේ ඇළවී දැස් පියා ගත් කළ සිතට ආ මේ එකදු වදනක් හෝ සුනන්ද අම්මාට නොකියයි. මේවා ඇයට කියා ඇගේ සිතට බරක් දමන්නට ඔහු සිතේ කැමැත්තක් නැත.

මිනිසා වානනයේ හසින් අවදිව යන්නකින් හිස ඔසවා බලා ගැටන සරම් තුළටම ගුලි වහු සුනන්දට පෙනෙයි. සුනන්ද ඒ මිනිසා අදහසින් ගැන. වන්නට අලුතින් ආ අයකු වන්නට ඇත. එසේ නොවේ නම් අලුතින් පාරට බව සිතන්නකු වන්නට ඇතැයි ඔහුට සිතෙයි.

ඔහුගේ ඇසට අසු නොවූ කිසිම මිනිසකුට හෝ ගැහැනියකට හෝ එකල මේ වන්නේ සිටින්නට ඉඩක් නොවූ බව සිතපත් වන විට තමා කෙතරම් වේගයකින් මේ පරිසරයෙන් මිදී යමින් සිටින්නේද යන්න ඔහුට දැනෙයි.

නිවස ඉදිරියේ මාවත අද්දර තම රිය නවතන සුනන්ද රියෙන් නොබැසම ගෙය දෙස මොහොතක් බලා සිටියි. මේ අවේලාවේ අම්මාගේ නිතද බිදින්නට සිදුවීම ගැන ඔහු සිත තුළ ඇතිවන්නේ කනගාටුවකි.

තමාට හෙට ගොඩ වන්නට දොර ඇරින අම්මාගේ මුහුණේ ඇත්තේ බියපත් බවක් යයි සුනන්ද සිතෙයි.

"ඇයි බයවෙලා වගේ..?" සුනන්ද කමිසය ගලවා පුටු ඇත්තේ උඩට දමන අතර ඇසයි.

"ඇයි මේ යී පානෙ ගමන්..?" අම්මා ප්‍රශ්නයකින්ම පිළිතුරු දෙයි. "... යන මහතන් දවමියො ගියානං හේද හොද..?"

"කෝ මල්ලි..?"

"යී වෙහෙකල් පාඩං කළා.. දැන් ඊකකට කල්යෙත් තමයි මං නිතරනෙ කිදන්න බිහෙන.."

අම්මා ගෙතුළට යන අතර කියයි. ඇස යන්නේ තමාට කමට යමක් සූදානම් කරන්නට බව සුනන්ද දැනියි.

"මේක මහා අපායක් වෙලා.. මේ මජර ක්‍රමේ වෙනස් කරන්න කාට හරි පුළුවන් වෙන්න බිහෙන.. ඒකට කවුද පෙරමුණ ගන්නෙ..? කාටද ඒක කරන්න බිහෙන..? පොඩ්ඩ විශ්ව විද්‍යාලෙ හිනින් එළියට බහින්නෙත් මේ ජරා වලටම තමයි අම්මෙ.. දවසක උන් හරි පෙරමුණ ගන්න බිහෙන මේකට.."

පුටුවේ ඇළවී දැස් පියා ගත් කළ සිතට ආ මේ එකදු වදනක් හෝ සුනන්ද අම්මාට නොකියයි. මේවා ඇයට කියා ඇගේ සිතට බරක් දමන්නට ඔහු සිතේ කැමැත්තක් නැත.

"අම්ම නිඳාගන්න.. මහු ඒ වෙනුවට ඇයට කියයි.

0000000